

[Ib Thyregod.]

overvejes, om det ikke er rigtigere alligevel at fastsætte beløbet i loven, således som vederlaget til nævninger, til domsmænd og til vidner er fastsat i retsplejeloven. Retsplejeloven bliver jo ændret så ofte, at der også her kunne optages ændrede bestemmelser om vederlaget, når der måtte være anledning dertil. Hvad enten man imidlertid vælger den ene eller den anden form for lovbestemmelse, er det jo givet, at de nuværende satser må forhøjes ret betydeligt. Jeg er enig i de betragtninger, som er nævnt i bemærkningerne, hvorefter det at udøve dette hverv er en betroet opgave, idet stævningers og vidneindkaldelsers rette forkyndelse er en forudsætning for, at de i retterne berammede sager kan foretages i retten på så rigtig og rimelig en måde, som det er muligt, og ikke volde unødigt forstyrrelse og fordyrelse for domstolen, parter, vidner, domsmænd o. s. v.

Det andet forslag, som er nyt i dette lovforslag om ændringer i retsplejeloven, vedrører nævningernes kompetence. Det er forslaget om at undtage falskforbrydelser fra nævningernes kompetence, og også dette forslag kan vi for vort vedkommende tiltræde. I nævningeretterne har det længe været erkendt, at en sådan ændring var rimelig. Jeg behøver blot at nævne, at den store retssag, som for nylig verserede mod Glindemann og en række andre, og som foregik i byretten i flere måneder, meget nemt kunne være blevet en nævningesag på grund af et relativt ubetydeligt forhold med hensyn til dokumentfalsk. Rent praktiske betragtninger taler stærkt for, at sådanne dokumentfalskforbrydelser holdes uden for nævningers kompetence, og noget hensyn til tiltalte er der vel næppe at tage, idet sagen jo under alle omstændigheder vil blive behandlet under domsmænds medvirken.

Det er mit partis opfattelse, at man skal være noget varsom med at ændre de regler, som gælder for nævningesagers behandling. Alligevel har det vist sig, at den højtærede

minister i løbet af det sidste års tid allerede har gennemført et par ændringer vedrørende disse spørgsmål, ændringer, som vi i øvrigt i vort parti har kunnet tiltræde. Jeg mener derfor også, det må være rigtigt, at man til stadighed har overvejelser med henblik på, om disse regler nu også virker tilfredsstillende, og ved en overvejelse af dette spørgsmål kan man ikke forbigå, at der for nylig har været en sag, en retsafgørelse truffet af nævninger, der har vakt betydelig opmærksomhed. Jeg tænker på den sag, hvor en kvinde, der var tiltalt for drab på sin veninde og rivalinde, vel blev anset af nævningerne for at være skyldig i vold med døden til følge, men således at straffen bortfaldt. Den sidste bestemmelse om strafbortfald blev truffet af nævningerne alene i medfør af retsplejelovens § 886, og efter den opsig, som denne sag vakte, må det vel være naturligt, at der opstår det spørgsmål, om denne regel bør bibeholdes, eller om man skal finde frem til andre regler vedrørende dette spørgsmål, eventuelt således at nævningerne og de juridiske dommere i forening afgør spørgsmålet om strafbortfald.

Jeg skal ikke rejse nogen stor diskussion med denne bemærkning. Spørgsmålet har jo været drøftet i den juridiske teori, og heller ikke her er der ganske enighed om, hvilken regel der er mest hensigtsmæssig. Men jeg vil gerne benytte denne lejlighed til at bede den højtærede justitsminister om at lade retsplejerådet se på dette spørgsmål og fremkomme med en udtalelse om det, som vi så senere ved lejlighed kan blive gjort bekendt med.

Endelig vil jeg gerne til sidst omtale habilitetsreglerne. Det fremgår af lovforslaget og bemærkningerne hertil, at det nu er tanken, at alle de habilitetsregler, som gælder for dommere, altså både retsplejelovens §§ 60 og 62, skal finde anvendelse på nævninger. Den bestemmelse, som hidtil har været savnet, er bestemmelsen om inhabilitet, hvor der foreligger omstændigheder, som er egnede til at vække tvivl